

Весілля (1883)

Грінченко Борис Дмитрович

Гульня! Весільної співають,
Музики тнуть, бряжчать чарки,
В дворі дівчата й парубки
Танець веселий починають.
Пісні озвалися луною,
Весілля весело кипить,
І молодий із молодю
Щасливий, радісний сидить.
Веселі скрізь! Усі гуляють,—
Журбу і працю і усе
На мить єдину забувають:
Цей день їм радощі несе!
І тільки день, чи два, а далі —
Для праці за шматок — ізнов
Забудь веселощі й любов,
Працюй ізнов, як працювали!
Роби, тягнися до сконання,
Роби на себе, на дітей,
І спинить праця та кохання
І сльози вирве із очей.
І будуть так вони, убогі,
Бліді й потомлені, у п'ять
Робити мовчки, поки змоги,
І часом долю проклинають.
Навіщо ж це весілля, крики,
Гостей сп'янілая орда?
Чому не спиняться музики?
Чого сміється молода?

1883.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hrinchenko_borys_dmytrovych/vesillia